

Тисяча кілометрів любові

Ця тендітна жінка із щирою душею і добрим серцем проживає у місті Краматорськ. Вона - поетеса, котра випустила сім поетичних збірок: "Незримий шлях моєї долі", "Попереду - життя", "Весна не може не прийти", "Спиніть війну!", "Іволзі весна наснилась", "Осінні міражі", "Сонячне джерело".

Про те, чому її поезія з'явилася на сторінках нашої газети,

читайте на 5 стор.

Тисяча кілометрів любові

У житті нерідко трапляється так, що випадкові зустрічі стають найбільш пам'ятними. Як ось ця, з поетесою із міста Краматорськ Галиною Онацькою. На вечорі поезії, який відбувся в одному із санаторіїв Львівщини, вона з хвилюванням у душі читала власні вірші. Різні за тематикою, настроєм, сюжетом. Тема війни, окупація Сходу, захист його кордонів, страшенні втрати - основний лейтмотив поезій авторки, на очах якої відбувалися жахливі події. Разом з тим, значне місце талановита поетеса відвела декламуванню поезій про неповторність української природи, любові до батьків та світлим споминам про далеке і безтурботне дитинство, з якого, власне, починаються всі стежки і дороги. Коли ж почув, що її життєва дорога почалася з села Велика Любаша, що на Костопільщині, моему здивуванню не було меж. Адже, як з'ясувалося, саме в цьому селі народилася Галина Онацька, дівоче прізвище Перельот. Тут минуло її дитинство. Бабуся, Варвара Федорівна, розповідала внучці казки про Котигорошка, Колобка, Івасика-Телесика та навчала молитви «Отче наш». Мама, Марія Христофорівна, котра працювала зоотехніком у колгоспі імені Ватутіна, частенько брала доньку з

собою на ферму. Разом з першою вчителькою, Стефанією Василювою, вчилася писати в зошиті перші літери.

Тут, у Великій Любаші, Галина гралася у хованки та у «квача» з друзями дитинства Жанною Петрик, Валерієм та Люсею Перельотами, Сашком Будьком, Колею і Тамілою, прізвища яких вже призабула.

Далі було навчання на філологічному факультеті Рівненського педагогічного інституту та знайомство із студентом Українського інституту інженерів водного господарства Вадимом Онацьким, мешканцем міста Краматорськ. Коханню, подароване обом долею, занесло Галину у 1984-му році на Донбас. Там у подружжя народилися донька Вікторія та син Олександр. Сьогодні вже її внучка Анастасія підрастає.

Вірші уродженки нашого костопільського краю, написані душею, серцем і любов'ю за тисячу кілометрів від батьківського порога, користуються великою популярністю. Сьогодні на слова Галини Онацької композитори написали багато пісень. Особливо їх люблять слухати учасники бойових дій, котрі заглянули смерті в очі на Сході України.

Олександр НИКОНЧУК

Помолися, мамо!

(до всіх матерів)

Помолися, мамо... Помолися, нене...
Помолись тихенько Господу за мене,
Бо давно із смертю стоїмо навпроти,
А спіла й жорстока не питає: хто ти.
Помолися, нене, помолися рано,
Щоб Господь відводив тяжкий
білі і рани.

Щоб берізка кожна, і сосна, й калина
Від очей ворожих закривали сина.

І серця невпинний стук...

Тривожить самообман!

Бо люта війна не десь,

На рідній давно землі.

А ти все не віриш? Ждеш?

Згубилась правда в імлі.

Вже знов чотирьох нема,

Не встиг розвиднігись день,

Криваво стекла п'яťма,

Бо ворог в атаку йде.

Запам'ятайте

Бабуся

Старенька піч, а в ній такі, як сонце,

Пече бабуся пресмачнічі пироги.

Хоч виглядає онука у віконце,

Та в теплу хату їй зайти не до снаги.

Парує свіжим молоком дійниця,

В печі потріскують, палаючи, дрівця,

На підвіконня притулилася синиця,

Чекає крихт чи свіжого салця.

Мила рідна земле, для душі відрада:

Білі маргаритки, незабудок цвіт,

Верби кучеряві, сонні листопади,

Соловейка пісня між калини віт.

Запашні суниці, груші і порічки,

І смачна чорниця, вся, як на підбір.

Заховались в глищі на горбку лисички-

Миле тепле літо, щедрі ліс і бір.

Найдорожчий спогад - ніжна

туга в серці,

То дитинства роки мого золоті,

Від очей ворожих закривали сина.
Помолися, мамо, щоб земля рідненька
Сили надавала. Помолися, ненько!
Вишита сорочка щоб оберігала -
Для твого синочка оберегом стала.
Помолися, мамо, а Господь почує,
Ангела руками від біди врятує.
Помолися, мамо...Помолися, нене,
Помолись тихенько Господу за мене.

Любов

Вже збились з ліку - скільки полягло,
Взяло до себе небо душ невинних.
Стоять солдати всім смертям назло,
Бо захищають рідну Батьківщину.
Вони стоять в палаючій вогні.
В крові запеченій серця і їхні рани,
Не вистачає зброї і броні...
Війни криваві стеляться тумани.
Так мріють щоб скінчилися бої,
Над Україною сіяло мирне небо,
Щоб вільно жив народ її,
А що ще в цьому світі людям треба?
Дітей ростити, засівати поля,
Ходити в гості і пісні співати.
Любити світ, щоб розцвіла земля,
І щоб жили щасливо батько й мати.

Іволзі весна наснилась

Відкрили кримські пляжі свій сезон:
Шезлонги, лежаки і парасольки...
Та тільки от, який у тім резон?
Те щастя на чужому горі й болю?
Ота межа брехні, неправди, зрад
Нестерпним лихом, кров'ю розділила.
Гармати, танки, установки «град», -
Ти стільки бід, Росіє, натворила.
А тут, у іншому житті ідуть бої,
І сталь гримить, і плавиться в
розривах,
На плаху воїни життя кладуть свої,
Щоб Україна знов була щаслива.
(26.07.2017 р.)

Дозвольте...

- Нас криють з усіх стволів!!!
- Дозвольте відкрити вогонь!!!
- Не кожен із нас вцілів!
- Мій Боже, усіх боронь!!!
Гримить канонади гук,
У зойках війни туман

Запам'ятайте

(пам'яті Ірини Винниченко. Після
арешту в Донецьку сепаратистами
у 2014 році її так і не знайшли...)

Запам'ятайте мене коханою,
Запам'ятайте мене щасливою!
Нехай не буду на серці раною,
Ані болючою, ані жахливою.
Запам'ятайте всі українкою,
У вишиванці, вінку з ромашками.
Мое життя теж було сторінкою
Мого народу. Не плачте тяжко.
Запам'ятайте: була я щирою,
І Україну любила віддано.
Жила у серці з любов'ю і вірою,
Від тата й неньки усе то придбано.
Хотіла людям я долі кращої:
Щоб діти наші зростали вільними,
Щоб не рабами були пропашними -
Людьми були у свободі сильними.
Я не злякалася катівень ворога,
Усе до мами думками линула.
Я заплатила за волю дорого -
За Україну мою я згинула.
Я у гаю розцвіту калиною,
У білій сніг упаду кровинкою, -
Завжди я буду із Україною!
Бо народилася я українкою!
(19.10.2017 р.)

Зустрілись двоє

Зустрілись двоє, всупереч негоді.
Зустрілись двоє, всупереч боям,
Серед розривів і війни на Сході,
Між бліндажів і вирв - глибоких ям.
Вона - така беззахисна, тендітна;
Він - мужній, і плечистий, і стрункий.
Вона, мов квіточка, - яскрава і
привітна,
І він кремезний, надто мовчазний.
Зустрілися в ту мить лише очима
І прикипіли серцем назавжди.
У кожного було щось за плечима,
Та доля привела обох сюди.
За рідну землю - милу Батьківщину
Обоє стали ворога спинить.
Прийшло кохання...
Саме в цю хвилину!
Прийшла у пекло щастя вічна мить.
І ворог вже тепер нехай лютує,
Та є для чого і для кого жить:
Кохання переможе і врятує -
Закоханих Господь благословить!
(12.01.2018 р.)

Пухнастий кіт вмиває білі вуса,
Проха, хитрючий, у бабусі молока.
А на ялинці сяють диво-буси,
Яскраві кульки й вата-сніг пухка.
Різдвяні яства майже всі готові,
Кутя на покуті і дідух всіх чека.
Вже скоро ляжуть тіні вечорові,
Запалить свічку бабусина рука.
І так вже добре нам в затишній хаті,
Де пахне глиця й піч пашисть теплом.
Усе на стіл, що є і чим багаті, -
Різдвяна зірка запалає над селом.
Різдвяний спогад серце зігриває,
Хоча бабусі вже давно нема.
Пішла в свята...хай в Бога спочиває...
Різдво минає... Промайне й зима...
(18.01.2017 р.)

Найдорожчий спогад

(с.Велика Любаша)

Яблуневим цвітом огорнулися села,
Вдаль біжить Замчисько - береги
в траві,
Там хмарин біленьких плине каравела,
Ходять там русалки й мавки лісові.
Ти ж - моє Полісся: даль, високе небо.
Ти ж - моя Любаша, прабатьків земля.
Часто сні я бачу, як спішу до тебе,
Ну а ти киваєш соняхом здаля.
Перейду я мостом, піднімусь на гору,
А за пшеницями, ген - село Руда.
В'ється тихо річка мимо осокорів,
Поміж верб й вільшини
Жебонить вода.
Потім завертає до села Піддужне,
Де луки широкі у шовках отав.
Ясне сонце очі радісно примружить,
Від концертів славних, коників октав.
Понесе Замчисько у Горинь водицю,
А тоді у Прип'ять, та - в Дніпро тече...
Приліпилося в лісі, ген - село Трубиці,
Назване, напевно, якимось «трубачем».
Вже десь там, далеко, Янова Долина,
Де дивус погляд глибами базальт,
І цвіте-буяє біла черемшина
Та стежки-доріжки змінюють асфальт.
Я ж вернусь до лісу, ось же він видніє,
Там село Корчунок видно звіддала.
Килим під ногами прольсків синіє,
Наче з небом в лісі стрілася земля.
Непролазні хащі, мов казки-повір'я,
Все дуби густіше, знов сосновий бір...
Раптом, мов нізвідки, гульк -
село Корчів'я.
Привидами славне - хочеш вір, не вір.

корені і срібне сонячне джерельце,
Та святе причастя, голівне в житті.
(06.12.2017 р.)

Поверталися додому

Поверталися додому героями...
Або просто живими, цілими.
Так багато шляхів було пройдено...
Скільки сказано над могилами...
Скільки бачено вже - перебачено:
Стільки болю, смертей і полум'я,
Так багато було попризначено
Невблаганною хлопцям долею.
Але вижили всі, не зламалися,
Бо трималися святою вірою...
У борні вогняній гартувалися
І любов'ю жили безмірною.
Поверталися додому нескорені...
На пероні, від щастя плачучи,
Матері виглядали їх зморені,
Від чекання і сліз не бачили.
Поверталися змужнілі, обвітрені,
Може, трохи з дороги стомлені,
Рідні-рідні, в біді перевірені!
Найдорожчі, святі, незломлені!!!
Ще попереду - битви виграні...
Йдуть красиві, хоч і неголені,
Йдуть найкращі, між
кращими вибрані,
Наші соколи. Обрані долею!
(05.11.2017 р.)

Я вірю

Я вірю свято в нашу перемогу,
Нам допоможе нині Господа рука,
Хоч і важкі бої, війни дороги,
Та сильна віра і любов така палка.
Горять світанки і палають ночі,
І сірим попіл робить колір білих днів,
Хай ворог землю нашу більш не топче,
У душах праведний наш закипає гнів.
Ми любимо милу рідну Україну,
І на поталу ми її не віддамо.
Стояти будем, аж допоки ворог згине.
Хай не надіється нам одягти ярмо.
(10.12.2017 р.)

На фото: поетеса Галина Онацька зі
своїми земляками - учасниками АТО
Андрієм Липенцем, Романом
Мартинчуком із с.Трубиці, Олексієм
Потапчуком з с.Пісків та
журналістом Олександром
Никончуком